

τὸ καλλιεργῆται μὲ τὰ αἰσθήματα τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Πατρίδος. Διηγεῖται εἰς τὴν μητέρα του μὲ ἐνθουσιασμὸν τὰ κατορθώματα τῶν προγόνων του. Μὲ πόσην θέρμην τὸ σφίγγει τότε εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τὸ καταφιλεῖ.

Τὸν βλέπει ἔφηδον μὲ τὴν στολὴν τοῦ Γυμνασιόπαιδος καὶ τὸ καμαρώνει εἰς τὰς ἔξετάσεις. Ἀκούει μὲ ὑπερηφάνειαν τῶν καθηγητῶν του τὰ συγχαρητήρια.

Τὸ βλέπει χρηστὸν καὶ ἐνάρετον νεανίαν, πιστὸν στρατιώτην τοῦ καθήκοντος. Μὲ πέσην χάριν στηρίζεται εἰς τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ της. Παντοῦ ἔχουν τὸ καλὸν του ὄνομα. Τὸν βλέπει νὰ δῦγγῃ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ὑμεταίου τὴν σεμνὴν καὶ ἀφωσιωμένην τοῦ βίου του σύντροφον. «Ω πόσα δάκρυα χαρᾶς κατὰ τὴν ἡμέραν ἔκεινην. Μὲ πόσας εὐχάριτης ἀγαλλομένης καρδίας της ρανεῖ τὰ εὐλογημένα στέφανα. Μὲ πόσην λαχτάρων παρακαλεῖ τὸν Θεὸν διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων της.

Τὸν βλέπει πατέρα μικροῦ ἀγγέλου καὶ ὡς τὸ μεγάλην εὐτυχία διὰ τὴν καλὴν μάρμην! . . .

Ἀκούσατε τὸ γλυκὺν καὶ πονετικὸν τραγοῦδι ποὺ ἀντηχεῖ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς αἰωνίας ἀγάπης. Κουπίδους ἀγράκι μου κ' ἔγω σὲ νανουρίζω. Κ' ἔγω τὴν κούνια σου κουνῶ ὅσο νὰ σὲ κουπίδω. Νὰ πέφτουν τ' ἄνθη πάνω σου, τὰ ρόδα στὴν πο-

[διά σου]

Τὰ κόκκινα τοιαντάφυλλα τριγύνιο στὰ μαλλιά σου.

«Η μάρμη νανουρίζει τὸ ἔγγονάκι της.

Μουσικοὶ καὶ συνθέται ποὺ καυχᾶσθε ὅτι κατέχετε τὰ μυστήρια τοῦ μέλους καὶ τῆς ὀρμονίας, μὴ ἐπαίρεσθε. Εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων γλυκύτερα ἀπὸ δλας σας τὰς μελῳδίας ἀντηχεῖ τὸ πονετικὸν τραγοῦδι ποὺ φάλλει· ή μητέρα ὅταν νανουρίζῃ τὸ παιδί της.

K. N. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

## ΑΛΣΑΒΙΑ

“Η

### Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΣΑΒΑΙΩΝ

(Συνέχεια).

Δ'.

**M**EΤΑ δὲ ταῦτα πορεύθητι πρὸς τὸν «Dahchouchou» καλούμενον ποταμὸν παραλαβὴν πάντας, σύους θέλεις εὔρει ἔκει ἐκ τῶν ἀγγέλων<sup>(1)</sup>, τοὺς δποίους θέλεις ἐπιφορτίσει, ἵνα ἀνεργέωσι τέσσαρας ποταμούς, οὓς θέλεις καλέσει:

(1) Οἱ ἀγγελοὶ οὗτοι κατ' αὐτοὺς διαμένουσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπλάσθησαν δὲ ἔχοντες τὰς τε χειρας καὶ τοὺς πόδας ἐν εἴδει πελέκεων.

«Φουράχι Ζιβοῦ», ἦτοι διαφοράτης (διαυγῆς) Εὐφράτης «Dījla Zibou», ἦτοι διαφοράτης Τίγρης, «Háchitar Xán», καὶ «Charabán Zibou»<sup>(1)</sup>. Ὅστερον λαβὼν τέσσαρας ἀποθήκας ἀνέμων ἐγκαταστήσεις αὐτάς ἐν τοῖς τέσσαρσι σημείοις τοῦ δρίζοντος, ἀναθήσεις δὲ τὴν φρονδήσιν αὐτῶν εἰς τέσσαρας τῶν ἀγγέλων.

Εἰτα ἐγκαταστήσεις ἐπὶ τὰ «Ματαρουθάτ» διαμερίσματα τοῦ Ἀδου κείμενα ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ἐν τῷ πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ «Οὔρ» βλέποντι στρώματι) προωρισμένα πρὸς κόλασιν τῶν κακούργων, ἀναθήσεις δὲ τὴν διοίκησιν ἐκάστου τούτων εἰς ἔνα τῶν ἐπτὰ πλανητῶν ὅστις θέλει ἀρχεῖ αὐτοῦ. Οἱ δὲ πλανῆται οὗτοι θέλοισιν ἐκπληροῦντος προορισμούς οὗτων δὲ διὰ «Ηλίος» θέλει ἔξουσιας τῆς ἡμέρας, η δὲ Σελήνη τῆς νυκτός, οἱ δὲ λοιποὶ θέλουσι παράγει τὰ ποικίλα μετεωρολογικὰ φαινόμενα, ὡς τὴν ἀστραπήν, τὴν βροντὴν καὶ τὰ παρόμοια.

«Στερον δὲ τούτων κτίσεις τὸν «Machōnη Κόκλιτου», ἦτοι τὸν μυστικὸν κόσμον λαβὼν δὲ ἐκ τοῦ «Οὐλαμ Φαταΐλ» (διαμερίσματος συνορεύοντος περὸς τὸν κόσμον τῶν φύτων) δύο ἀνδρας καὶ δύο γυναικας καὶ ἐγκαταστήσας ἐν τῷ «Machōnη Κόκλιτου» συζέψεις αὐτούς, ἐκ δὲ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν ἀποτελεσθήσονται οἱ κάτοικοι τοῦ κόσμου τούτου.

Εἰτα πλάσεις ἐκ τοῦ χοδὸς τὸν Ἀδάμ τῆς γῆς, ἦτοι τὸν «Ἀδάμ Ιάσουρου Κοδιμούου» ἀφοῦ δὲ τεκνοποίηση συζέψεις τὰς θυγατέρας αὐτοῦ μετ' ἀνδρῶν ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ «Machōnη Κόκλιτου», ἐκ δὲ τῶν θυγατέρων ἐκείνων τάναπτιν ἐκδώσεις συζύγους τοῖς τούτου υἱοῖς. Ταῦτα δὲ πάντα εἰς πέρχες ἀγαργῶν, ἀπελθῶν διαμενεῖς ἐν τοῖς συνόροις τῶν «Ματαρουθάτ» ἀναλαμβάνων ἐκεῖθεν τὴν διοίκησιν, ὃν ἐπλασας κόσμων. Ἐκτελέσας δὲ διὰ «Hiouil Ζιβοῦ» πάνθ' θσα διετύπωσεν αὐτῷ διὰ «Μουρούδιαρβούτου», ἀπελθῶν ἐγκατέστη, ἐνθα ἐπέταξεν αὐτῷ.

‘Αφ’ οὐ δὲ ἐπληρώθησαν κατοίκων οἱ κόσμοι οὗτοι μεταπεμψόμενος διὰ «Hiouil Ζιβοῦ» τὸν «Φαταΐλ», ἐνα τῶν τριακοσίων καὶ ἔξικοντα σύραντα προσώπων ἀνέθηκεν αὐτῷ τὴν τὸν «Ματαρουθάτ» ἐποπτείαν. Ὁδών δὲ διὰ «Φαταΐλ», δτι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς ἐπληθύνθησαν λίαν ἐπεμψεν αὐτοῖς ἔνα τῶν υἱῶν αὐτοῦ (ἥτοι τῶν λοιμῶν) πρὸς μείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐπληθύνθη διὰριμδος τῶν ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν Ἀδην καταρθανουσῶν ψυχῶν. Εἶχε δὲ διὰ «Hiouil Ζιβοῦ» φράξει τὴν δίοδον ἐκεῖθεν εἰς τὸν κόσμον τῶν φύτων ἀγούσαν, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπετάθη δισυνωστισμὸς τῶν ἐκεῖσε ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν προσερχομένων ὥστε λίαν στενὸς ἀπέδη αὐτοῖς ὁ τόπος. Περιελθῶν δὲ ὡς ἐκ τούτου διὰ «Φαταΐλ» εἰς στενόχωρον θέσιν μετέβη πρὸς τὸν «Hiouil Ζιβοῦ» καὶ προσεκλαύσατο αὐτῷ τὴν οἰκτρὰν ἐκείνην κατάστασιν παρεκάλεσε δὲ αὐτόν, δπως ἀπολύση ἐκείνας ἐκ τῶν ψυχῶν, δσαι ἀπέτισαν τὴν ποινὴν αὐτῶν, ἵνα ἀπέλθωσιν εἰς τὸν Πα-

(1) Δοξάζουσιν οἱ Σαβαῖοι, δτι πάντα τὰ θεάτρα γῆσαν τὸ πάλαι πικρά, ἀλλ’ οἱ τέσσαρες ποταμοὶ οὗτοι ἐγκάνθησαν, διότι διὰ «Hiouil Ζιβοῦ» κατέλιπεν ἐν αὐτοῖς δλίγον ἐκ τοῦ θεάτρου τῆς ζωῆς.

ράδεισον. 'Αλλ' δ «Hiouil Ziδού» γηρυνήθη επών : Οὐδέποτε θέλω ἐπιτρέψει νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸν Παράδεισον ψυχὴ μολυνθεῖσα διὰ τῆς ἀνομίας. Πλὴν πέμψουν τὸν ἄγγελον «Σουρῆλ» (ὅστις εἶναι ὁ ψυχοπομπὸς 'Ἐρμῆς τῶν Σαβαίων') εἰς τὸν «Μασχούνη Κόσκιτου» ἔνθι διαμένει ἀνήρ τις ἄγιος ὄνδρος «Σημῆλ Bar Adam», οὐαὶ ἀφελῶν ἀγη πρὸ σοῦ τὴν τούτου ψυχήν, ἦν θέλεις χρησιμοποιῆσε ὡς μέτρον διὰ τὰς ψυχὰς ἑκείνας, τιθεὶς αὐτὴν μὲν ἐν τῇ μιᾷ πλάστιγγι, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ τὴν ἐκ τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῆς καθαρίζεισαν ψυχήν, ἦν ἐκνὰ μὲν εὑργῆς ἰσοδαρῇ ἑκείνη ἐν καθαρότητι ἀποστελεῖς εἰς τὸν τόπον τῶν μακάρων, εἰ δὲ μὴ κατατίθεις, μέχρις ὅτου τούχηγ πλάγρους ἔξαγινομοῦ. Τότε δ «Φαταλὶλ ζητήσας καὶ λαβὼν τὴν τοῦ Σημῆλ ψυχήν, ζυγοσταθμίσας εὔρεν αὐτὴν βάρος ἔχουσαν 990 δραμάων θεῖς δὲν τῇ ἑτέρᾳ πλάστιγγι τὰς ἀποτισάσας τὴν ποινὴν αὐτῶν ψυχὰς οὐδεμίαν εὔρεν αὐτῶν ἰσοδαρῇ τῇ τοῦ Σημῆλ ψυχῇ, διθεν ἐπανήγγαγεν αὐτὰς αὐθὶς εἰς τὴν κόλασιν.

Προσεδόκων δὲ οἱ τοῦ κόσμου τῶν φύτων πολῖται, οὐαὶ πληρωθείσης τῆς νέας γῆς ἀνθρωπίνων πλαστῶν ἀρξηται ἀθρόος ἡ προσέλευσις τούτων εἰς τὸν κόσμον αὐτῶν. Μετὰ μακρὸν ὅμως προσδοκίαν ιδόντες διὰ οὐδεὶς προσῆλθε πρὸς αὐτούς, δυσηρεστήθησαν σφόδρα, ἀντελήκηθησαν δέ, διτὶ τοῦτο προήρχετο ἐκ τῆς αὐτηρότητος τοῦ «Hiouil Ziδού». 'Οθεν μεταβάντες παρὰ τῷ «Μουροδδαρθούτου» ἔξέθεντο αὐτῷ τὴν ὑπόθεσιν, ἔχητήσαντο δὲ παρ' αὐτοῦ ἐπιείκειαν ὑπέρ ἑκείνων τῶν ψυχῶν, ἡς ἀνευ οὐδεὶς ἥτο δυνατὸν νὰ προσέλθῃ. 'Ο δὲ «Μουροδδαρθούτου» μεταπεμψάμενος τὸν «Hiouil Ziδού» καὶ διαπειθόμενος περὶ τῶν συμβιανθέντων ἐνόρσεν, διτὶ, ὡς ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς αὐτοῦ αὐτηρότητος ἥτο ἀνεπαρκῆς διὰ τὴν ἀνατείσαν αὐτῷ ἐπιστασίαν, διθεν διέταξεν αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν διακυρόντην τοῦ βασιλείου αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τῶν Φύτων ἔγκαταστήσας ἀντ' αὐτοῦ τὸν «Ἀουαθάρ». 'Εκτοτε ἡγούχη ἡ διόδος τῶν «Ματαρουθάτ», ἥρετο δὲ ἐξερχόμενος ἐξ αὐτῶν καὶ προσαρτώμενος εἰς τὸν κόσμον τῶν φύτων κόσμος πολύς.

'Η δὲ κρίσις παρ' αὐτοῖς ἔχει ὡς ἔξῆς : 'Οταν χωρισθῇ τοῦ σώματος ἡ ψυχὴ Σαβαίου τινός, οἰσασθήποτε ποιότητος καὶ ἀν εἰναι οὗτος, ἀφεύκτως ὑποχρεούνται νὰ μεταβῇ εἰς τὰ «Ματαρουθάτ», εἰς τὰ δόποια ἄγουσι δύο δόσι, ἡ μὲν διὰ τὰς καθαράς, ἡ δὲ διὰ τὰς ἀκαθάρτους ψυχὰς διανύουσι δὲ ἀμφοτέρας καὶ αἱ μὲν καὶ αἱ δὲ ἐν διαστήματι ἕδομήκοντα ἡμερῶν. 'Εκ τούτων δὲ ἡ μὲν ἀπηλλαγμένη τοῦ βάρους τῶν ἀμαρτιῶν πρερεύεται μόνη ἀνευ βιζηθοῦ, τὴν δὲ βεδαρυμένην διὰ τῆς ἀμαρτίας ὅδηγοῦσι δύο ἐκ τῶν κλητήρων τοῦ «Ἀδου». 'Αφικνουμένη δὲ ἡ ψυχὴ εἰς τὰ «Ματαρουθάτ» παρακάμπτει αὐτά, οὐαὶ παρουσιασθεῖσα ἐνώπιον τοῦ «Ἀουαθάρ» κριθῇ δηπ' αὐτοῦ καὶ ἐὰν μὲν εὑρῇ αὐτὴν καθαρὰν παντὸς μολύσματος ἀμαρτίας πέμπει αὐτὴν συνοδευομένην διὰ διαταγῆς αὐτοῦ εἰς τὰς ὅχθας τοῦ «Ναΐρουδακκούσχου», ἐξ οὐ διαπορθμεύεται εἰς τὴν ξύραν τῶν μακάρων οὓτις εἶναι δὲ κόσμος τῶν φύτων, ἔνθα θέλει ἀπολαύει τῆς αἰώνιου χλυδῆς. 'Ἐὰν δὲ ἀποδειχθῇ μεμολυσμένη διὰ τῶν ἀνομιῶν, πα-

ρχεῖται αὐτὴν εἰς τὸν «Φαταλὶλ» δρίζων αὐτῷ τὸ τε εἶδος καὶ τὸν χρόνον τῆς βασάνου δὲ εἰσάγει αὐτὴν πάρκαυται εἰς τὸν τόπον τῆς κολάσεως.

Οἱ δὲ τρόποι τῶν βασάνων παρ' αὐτοῖς ποικίλουσιν ἀναλόγως τοῦ εἶδους τοῦ ἐγκληματος. 'Εκ τούτων λοιπὸν εἶναι τὸ νὰ τεθῇ ἡ ψυχὴ τοῦ ἐγκληματίου ἐν τῷ ρεύματι τῆς τοῦ «Ούρη» ἀναπνοής τε καὶ εἰσπνοής, οὕτως ὥστε νὰ εἶναι ἐκτεθεμένη εἰς δύο ἀλληλοδιαδεχομένας ἀνιιθέτους πνοάς, τὴν μὲν καυστικωτέραν τοῦ φλογερωτέρου λιβός, τὴν δὲ ψυχροτέραν τοῦ μᾶλλον παγετιώδους ἀνέμου οἱ δὲ οὕτω βασανίζομενοι εἶναι οἱ μικροί.

'Επερον βασανιστήριον εἶναι τὸ καλούμενον «Νουρουδιάκου», ητοι τὸ πύρ τοῦ «Ἀδου», διπερ εἶναι κλιθανοῖς ὑπερεκκαιούμενος, ἐν φιβανίζονται αἱ ψυχαὶ προσκολλώμεναι ἐπὶ τῶν τοιχῶν αὐτοῦ καὶ πάλιν καταδιζόμεναι ἐναλλάξ· οὕτω δὲ βασανίζονται οἱ κλέπται.

'Άλλος τρόπος εἶναι νὰ τεθῇ δικολαζόμενος μεταξὺ δύο βράχων τεραστίου μεγέθους, οἵτινες πιέζουσι τόσον σφοδρῶς τὸ σῶμα αὐτοῦ ὥστε νὰ ἴσοπεδωθῇ καὶ μικροῦ δεῖν νὰ πνιγῇ, οὕτερον δὲ χαίνουσιν ἀφιστάμεναι αὐτοῦ καὶ τότε ἐπανέρχεται εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν. Τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται τρις τῆς ημέρας· οὕτω δὲ βασανίζεται δι προδότης.

'Επερον βασανιστήριον εἶναι ἀλυσις κρεμαμένη ἐκ τῆς στέγης, οἵτις περισφρύγει τὸν λαιμὸν τοῦ ἐγκληματίου, καὶ μένει οὗτος δρόμος ἵσταμενος μὴ δυνάμενος νὰ κάψῃ τὰ γόνατα η νὰ μεταστῇ τῆς θέσεώς του· οὕτω δὲ τιμωροῦνται οἱ μηνησίκακοι.

'Επερος τρόπος εἶναι νὰ περιβληθῇ δι ἐγκληματίας χιτῶνα ἐκ χιόνος· αὕτη δὲ εἶναι η τιμωρία τῶν κατασκόπων, τῶν συκοφαντῶν, τῶν διαβαλλόντων τοὺς ἀθρώους καὶ παραδιόντων αὐτοὺς εἰς τὰς χειρας τῶν ἀρχῶν.

'Επερον βασανιστήριον εἶναι σύρμα ἐκ σιδήρου, διπερ πυρακτούμενον μέχρις ὅτου γίνη πυρόχρουν εἰσάγεται εἰς τὸ ἐν οὖτος τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ ἔξαγεται ἐκ τοῦ ἑτέρου ἀδιαλείπτως· αὕτη δὲ εἶναι η τιμωρία τῶν ὑπακούοντων.

'Επερος τρόπος εἶναι νὰ πληρωθῶσιν ἀμφότεραι αἱ παλάμαι τοῦ βασανίζομένου, πυρός, ἐφ' οὐ διατάσσεται νὰ φυσῇ ἵνα μείνῃ ἀσθεστον, μέχρις ὅτου καταστῶσιν αἱ παλάμαι αὐτοῦ, ὡς ἀνθρακες φλεγόμενοι καὶ μὴ καιόμενοι· αὕτη δὲ εἶναι η τιμωρία τῶν ψευστῶν.

'Ύπάρχουσι δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ πλεῖστα ἀλλα εἰδὴ βασάνων, ὃν τὸ διάστημα μηκύνεται η βραχύνεται ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τοῦ ἐγκληματος. Οὐδὲν δύμως ἐκ τούτων εἶναι ἀτελεύτητον, εἰμή διὰ τὸν φονεύοντα η ἔκεινον δοτις γίνεται αἰτία φόνου ἀνθρώπου τινός καὶ φονεὺς οὗτος η, καὶ ἔκεινον δοτις γίνεται αἰτία ἔξωμοσίας Σαβαίου τινός δι' οἰονδήποτε λόγον· καὶ διὰ τὸν διακορεύοντα νεάνιδα τινα, διότι τῶν τοιούτων η κόλασις εἶναι αἰώνιος.

'Καὶ πάντα μὲν τὰ ρηθέγτα ἀφορῶσιν εἰς τοὺς Σαβαίους· ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν ἐθνῶν, ἔναν τις διάγῃ ἐν τῇ ξωῇ βίον ἀγαθόν, μεταβαίνει η ψυχὴ αὐτοῦ εἰς τὸν παλαύμενον «Chāχινοτὸν», κείμενον ἐν τῷ «Οὐλαμὶ Dlalchichou», ἔνθα οὐδεμίαν μὲν ύφισταται βάσα-

νοι; Ήλλ' οὐδὲ τυγχάνει εὐδαιμονίας τινός· δὲ δὲ κακῶς βιώσας ἀπόλλυται ἀναμφιβόλως βρῶμα καθιστάμενος τῷ «Οὔρῳ».

Οὐδὲ ρηθεὶς «Οὐλαμι Διλήσχου» εἶναι κόσμος οὐράνιος κείμενος πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ «Ἀουαθάρ», πρωαρισμένος εἰς διαμονὴν τῶν ἐκ τῶν Σαβαλῶν ἀμαρτωλῶν, ὃς καὶ τῶν ἀγαθῶν ἐκ τῶν ἀλλων ἔχνων. Ἀντίθετος δὲ τούτῳ εἴναι δὲ «Οὐλαμι Δαπησού» γῆτο διόσμος τῶν φωτῶν, ζστις τυγχάνει ἐνδιαίτημα τῶν ἐκ τῶν Σαβαλῶν ἐκλεκτῶν, κείμενος πρὸς τὰ δεξιά τοῦ «Ἀουαθάρ», κατεσκευασμένος δὲ δλος ἐκ καθαροῦ κρυστάλλου.

(ἀκολουθεῖ).

Ο Αρχιμ. ΗΛΙΑΣ ΔΙΠ.



### F. COPPÉE

Μετάφρασις Κ. Χ. Π.



## Η ΗΟΙΚΗ ΑΜΑΡΤΙΑ



**F**ΝΑ βράδυ τοῦ Ἰουνίου — ἔνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ καθαρὰ καὶ ἡσυχα βράδυα, κατὰ τὰ δόποια φαίνεται, ὅτι τὸ νυκτερινὸν σκοτάδι δὲν θὰ ἔλθῃ ποτὲ καὶ κατὰ τὰ δόποια, εἰς τὸν βαθυγάλαζον οὐρανὸν περνοῦν καὶ ἔναντερον τὰ εὐκίνητα χελιδόνια — δὲ γέρο-Καπνοδόχος, ὁ ἡλικιωμένος καπνοπώλης τοῦ χωρίου Saint Martin-l'Eglise, ἐκάθητο εἰς ἔν ξύλινον θραντὸν εἰς τὸ κατωφλί τοῦ μαγαζεῖου του καὶ ἐκάπνιζε μὲ μεγάλην ἀπόλαυσιν τὴν πίπαν του.

Ἐκφράζομαι ἀσχηματικῶς τὸν λέγω ὅτι ἐκάπνιζε τὴν πίπαν του. Τισώς ὥφειλα μᾶλλον νὰ εἰπώ, ὅτι ἡ πίπα του τὸν ἀφίνε νὰ τὴν καπνίζῃ· διότι εἰς τὸν συνεταιρισμόν, τὸν δόποιον ἀπετέλει δὲ γέρο-Καπνοδόχος καὶ ἡ πίπα του, αὐτὴ ἀναμφιβόλως γῆτο τὸ σπειραιτέρον πρέσωπον καὶ αὐτὴ ἐπαίζε τὸν κυριώτερον ρόλον. Ο γέρο-Καπνοδόχος, ἔτσι τὸν ἐπωνόμαζον δλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου διὰ τὸ σύννεφον τοῦ καπνοῦ, τὸ δόποιον τὸν περιέχαλλε διαρκῶς, ἀνήκειν εἰς τὴν πίπαν του, γῆτο δὲ ταπεινός τῆς ὑπηρέτης. Τῆς παρείχειν ἀπειρούς μικρὰς φροντίδας ἐρωτευμένου, τὴν ἐσφράγιζε καὶ τὴν ἐγυάλιζεν εἰς κάθε στιγμὴν μὲ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ ἐνδύματός του, τῆς ἐκαθάριζε συχνὰ τὸν σωλῆνα μὲ σύρμα μετάλλιον, καὶ ἔτσι αὐτὴ ἡ ἀγαπημένη πίπα δὲν εὐρίσκετο εἰς τὸ στόμα του, ἀνεπαύετο πλησίον τῆς καρδιᾶς του, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ γιλέκου του, ἐξηγηλωμένη ἀπαλὰ εἰς τὴν θήκην τῆς. Καὶ μάλιστα, ἐγὼ τούλαχιστον, νομίζω, ὅτι τὴν ἐθεώρει ὡς πρωικισμένην μὲ λογικὴν καὶ μὲ θέλησιν. Ἀφ'

οῦ τὴν ἐγέμιζε μὲ καπνόν, δὲ γέρο-Καπνοδόχος πρὶν νὰ προστρίψῃ τὴν σπίρτον, ἔρριπτεν εἰς τὴν πίπαν του βλέμμα, ὡσὰν νὰ τῆς ἐξήτει τὴν ἀδειαν νὰ τὴν ἀνάψῃ καὶ τοῦ τὴν ἔδιδε βεβαίως μὲ σημεῖον μόνον εἰς αὐτὸν δρατον· διότι εἰς τὴν ἐκφρασιν τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης, ἡ δόποια ἐξωγραφίζετο εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἀπὸ τὸ πρώτον σύννεφον καπνοῦ, ποὺ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ στόμα του, καθεὶς διέκρινεν ὅτι ἀπελάμβανε σπανίαν εὐνοίαν καὶ διότι αὐτὴ ἡ πίπα ἀφρενε νὰ τὴν καπνίζουν μόνον καὶ μόνον διότι τὸ γῆθελεν.

Ο αισθηματικὸς αὐτὸς καπνιστής εἶχεν ἐγκατασταθῆ πρὸ δέκα περίπου χρόνων εἰς τὸ χωρίον, διὰ νὰ διευθύνῃ τὸ καπνοπωλεῖον τοῦ δόποιου ἡ ἰδιοκτήτρια, χήρα ἐπάρχου, ἔμενεν εἰς τὸ Παρίσι. Μὲ τὸ μικρὸν αὐτὸν εἰσδημητα καὶ μὲ τὴν σύνταξίν του ὡς ὑπαξιωματικοῦ δὲ γέρο-Καπνοδόχος, δὲ δόποιος πραγματικῶς ὄνομάζετο Πέτρος Μασσόν, ἔζη τελείως εὐτυχισμένος μὲ ἀρκετάς ὥρας ἀργίας, τὰς δόποιας ἀφιέρωνεν δλας εἰς τὴν πολυαγαπημένην του πίπαν. «Ολοι δοσοι γῆραχοντο εἰς τὸ στενόχωρόν του καπνοπωλεῖον νὰ γεμίσουν τὴν καπνοσακκούλαν των καὶ νὰ ροφήσουν κανέν “ὅρετικὸν” εἰχαν συμπαθήσῃ τὴν αὐστηρὰν αὐτὴν καὶ χρηστὴν φυσιογνωμίαν τοῦ παλαιοῦ στρατιώτου. Εἰς τοὺς νέους χωρικούς, οἱ δόποιοι εἰχαν τὴν δίψαν τῶν πολεμικῶν ἀφρηγήσεων περιέγραψε τὰς ἐκστρατείας, εἰς δοσας εἰχε λάβει μέρος — τὸ Σολφερίνον, τὸ Μεξικόν, τὰς μάχας ἔξω τῶν Παρισίων — δλαι δὲ αἱ μητέρες τὸν ὑπελήπτοντο, διότι δὲν ἐδέχετο κατ’ οὐδένα λέγον ἐμπρός εἰς τὸ ταμείον του, δοσους ἐμέθυσον, καὶ διότι πρώτος αὐτὸς ἐλέγεν εἰς τοὺς πελάτας του, δταν ἡ συζήτησις ἐθερμαίνετο πέραν τοῦ δέοντος: “Ε! ἀρκετὰ γι! ἀπόψε παιδιά!..... Πηγαίνετε νὰ κομηθῆτε!”

Τὸ γῆσυχο λοιπὸν αὐτὸν καὶ ὥρατο βράδυ τοῦ Ἰουνίου ἐν ὃ δὲ γέρο-Καπνοδόχος ἐκάπνιζε, καθισμένος ἐμπρός εἰς τὸ καπνοπωλεῖον του, εἰδεν εἰς τὸ ἀκρον τοῦ δρόμου τὸν ἀδελφὸν Πουλιέ νὰ ἐρχεται νὰ ἀγοράσῃ κατὰ τὴν καθημερινήν του συνήθειαν, εἰκοσι λεπτά τα μεταξύ.

Ἡ συμπάθεια μεταξύ του πιστοῦ αὐτοῦ διπαδοῦ τοῦ ταμβάκου καὶ τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου καπνιστοῦ εἶχε γεννηθῆ ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ· διότι καὶ οἱ δύο γῆσαν χρηστοί. Καὶ, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, δὲ ἐφημέριος, ἀφ’ οὐ ἐρρόφησε μιλαν πρές α ἀπὸ τὴν ταμβάκέραν του, τὴν δόποιαν μέλις εἰχε γεμίσῃ, ἐκάθησεν εἰς τὸ θραντὸν πλησίον εἰς τὸν γέρο-καπνοπώλην νὰ ἀναπνεύσῃ δλίγον καθαρὸν δέρα καὶ νὰ φλυαρήσῃ.

‘Αλλ’ δὲ παλαιὸς στρατιώτης γῆτο σωπηλός. Ματαίως δὲ ἀδελφός, δὲ δόποιος ἐνδιεφέρετο διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, ἐδοκίμασε νὰ φέρῃ τὴν ἐμπλίαν διὰ τὰ κεράσια, τὰ δόποια γῆσαν τὸ ἔτος αὐτὸν ἴδιαιτέρως εὐχύμια, καὶ διὰ τὴν ἐσοδείαν τῆς κρητῆς δὲ δόποια προεμηνύετο ἐκτακτος· δὲ γέρο-Καπνοδόχος ἀπήντα μὲ μονοσυλλάδους λέξεις. Εἰχε γίνει ἀποτόμως σκεπτικός, ὡσὰν ἡ παρουσία τοῦ ἀδελφοῦ νὰ τοῦ εἰχεν ἐξεγείρη εἰς τὴν συνείδησίν του παλαιάν στενοχωρίαν. ‘Επι τέλους ἀπέσυρε τὴν πίπαν του ἀπὸ τὸ στόμα, τὴν ἐκύτταξε μίαν